

Od autorky série *Upíří Deníky* L. J. Smith

ŘÍŠE TEMNOT

Černá magie

FRAGMENT

Říše temnot Černá magie

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

L. J. Smith
Říše temnot – Černá magie – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŘÍŠE TEMNOT...

LÁSKA NIKDY NEBYLA TAK
NEBEZPEČNÁ.

ŘÍŠE TEMNOT není žádné konkrétní místo. Trvale nás obklopuje. Tvorové z Říše temnot jsou krásní, smrtelně nebezpeční a pro lidi neodolatelní. Váš nejlepší přítel může být jedním z nich – jak zdrcující.

Zákon Říše temnot je naprosto jasný: lidé se nikdy nesmějí dozvědět, že Říše temnot existuje. A její příslušníci se nesmějí zamilovat do člověka. Porušení zákona má strašlivé důsledky.

Toto jsou příběhy o tom, co se stane, když někdo poruší pravidla.

ŘÍŠE TEMNOT

Černá magie

L. J. Smith

 FRAGMENT

1. KAPITOLA

Vyloučena.

Thee Harmanové bez přestání znělo v uších jedno z nejhorších slov, které si student střední školy může představit, a babiččino auto se mezitím stále víc přibližovalo ke školní budově.

„Tohle je vaše poslední šance. Je vám to jasné?“ prohlásila babička Harmanová, která seděla na předním sedadle spolujezdce.

Řidič přibrzdil a ona pokračovala: „Nevím, proč vás vyhodili z minulé školy, a ani to vědět nechci. Ale jestli tady bude jen *náznak* nějakých potíží, vzdám to a obě vás pošlu k tetě Uršule. A to přeci nechcete, vidíte?“

Thea rázně zavrtěla hlavou.

Domu tety Uršuly se říkalo Klášter. Byla to šedivá, kamenná, pochmurná pevnost na pustém horském vrcholu. A uvnitř vládla teta Uršula, která se sevřenými rty sledovala každý váš pohyb. Thea by radši umřela, než aby se k ní přestěhovala.

Sestřenice Blaise, která seděla na zadním sedadle hned vedle ní, zavrtěla hlavou, ale Thea si nedělala iluze, že babičku vůbec vnímá.

Dokonce i Thea se stěží soustředila. Byla roztržitá a zmatená a připadalo jí, že pořád stojí v kanceláři ředitele jejich poslední školy v New Hampshire. Nespouštěla oči z jeho tváře, která prozrazovala, že se chystá ji i Blaise vyloučit. Zase.

Ale tentokrát to bylo nejhorší. Nikdy nezapomene, jak za okny červeně a modře blikalo policejní auto, jak stoupal dým z doutnajících zbytků hudebního křídla nebo jak křičel Randy Marik, když ho policie odváděla do vězení.

Nebo jak se Blaise v jednom kuse usmívala. Triumfálně, jako kdyby to všechno byla jen hra.

Thea se nenápadně podívala na svoji sestřenici.

Blaise vypadala nádherně a nebezpečně, ale vlastně za to ani nemohla. Takhle vypadala vždycky. Z větší části za to vděčila svým drzým šedým očím a vlasům, které měly tmavou kouřovou barvu. Od jemné světlolase They se lišila stejně, jako se liší den a noc. Její krása jim v jednom kuse působila potíže, ale Thea ji milovala.

Konec konců, vždyť spolu vyrůstaly jako sestry. A sesterské pouto je pro čarodějnice to nejsilnější.

Ale nemůžeme se znovu nechat vyhodit. Nemůžeme. Já vím, že právě teď si říkáš, že to uděláš zase a stará

dobrá Thea se sveze s tebou. Ale tentokrát se mýlíš. Tentokrát ti to překazím.

„To je všechno,“ řekla najednou babička a ukončila svoje kázání. „Do konce října žádný průsvih, jinak budete litovat. Teď vystupte.“ Pak praštila holí do opěradla na sedadle řidiče. „Domů, Tobiasi.“

Řidič, kluk ve věku studenta střední školy, měl nepřítomný a ušlápnutý výraz, jaký získali během pár dní všichni babiččini učedníci. Zamumlal: „Ano, výsosti,“ a sáhl po rychlostní páce. Thea zatáhla za kliku u dveří a vyklouzla z auta. Blaise vystoupila hned za ní.

Prastarý lincoln continental odjel. Thea s Blaise zůstaly samy pod teplým nevadským sluncem před komplexem dvoupodlažních budov z nepálených cihel. Střední školou Lake Mead.

Thea párkrát zamrkala a pokusila se nastartovat motor. Pak se obrátila na svoji sestřenici.

„Slib mi,“ řekla hrozivě, „že tady stejnou věc neuděláš.“

Blaise se zasmála. „Já nikdy nedělám stejnou věc dvakrát.“

„Ty víš, co tím *myslím*.“

Blaise sevřela rty a sehnula se, aby si upravila horní okraj svých kotníčkových bot. „Mám dojem, že to babička s tím kázáním trochu přehnala, nemyslíš? Asi nám něco zatajila. Co znamenala ta poznámka o konci října?“ Narovнала se, odhodila dozadu pramen tmavých vlasů

a sladce se usmála. „Zajdeme do kanceláře a vyzvedneme si naše rozvrhy?“

„Odpovíš mi na moji otázku?“

„Ty ses mě na něco ptala?“

Thea zavřela oči. „Blaise, začínají nám docházet příbuzní. Jestli se to stane znovu... copak *ty* chceš jít do Kláštera?“

Blaise se poprvé zachmuřila. Pak pokrčila rameny, až se jí zavlínila volná košile rubínové barvy. „Radši si pospíšíme. Přece nechceme přijít pozdě.“

„Běž napřed,“ řekla unaveně Thea. Sledovala, jak se její sestřenici při odchodu vlní boky v typickém rytmu značky Blaise.

Thea se znovu zhluboka nedechla a začala zkoumat budovy s klenutými zárubněmi a růžovou omítkou. Věděla, co ji čeká. Další rok života mezi *nimi*. Bude se tiše plížit po chodbách s vědomím, že se liší od všech kolem. Ale byla opatrná a dokázala zkušeně předstírat, že je stejná.

Nebylo to těžké. Lidé nejsou moc chytří. Jen se muse-la trochu soustředit.

Právě se vydala ke kanceláři, když zaslechla nějaký křik. Na konci parkoviště se shlukla malá skupinka studentů.

„Nepřibližujte se k němu.“

„Zabijte ho.“

Thea nenápadně přistoupila ke skupině. Když zjistila,

co leží na zemi na druhé straně obrubníku, vyděšeně udělala pár kroků dopředu. Nakonec stála přímo nad tím.

Ach, ten je *nádherný*. Dlouhé silné tělo, široká hlava a na ocase několik rychle vibrujících zrohovatělých kroužků. Vydávaly zvuk, jako když uniká pára, nebo jako když třesete se zrníčky melounu.

Had byl olivově zelený a na zádech měl široké kosočtverce. Šupiny na hlavě se leskly, jako kdyby byly mokré. A jeho černý jazyk se tak rychle kmital...

Najednou kolem ní proletěl kámen a dopadl na zem za hadem. Zaprášilo se.

Thea zvedla hlavu. Nějaký kluk v ustřižených džínách se stáhl zpátky. Vypadal ustrašeně i vítězoslavně.

„Tohle nedělej,“ řekl někdo.

„Vezměte si klacek,“ ozval se někdo jiný.

„Držte se od toho dál.“

„Zabijte ho.“

Přiletěl další kámen.

Tváře kolem They nevypadaly krutě. Některé byly zvědavé, jiné vyplašené, na dalších viděla jakýsi fascinovaný odpor. Ale pro hada to znamenalo totéž.

Přiběhl kluk s rudými vlasy. V ruce držel klacek zakončený vidlicí. Ostatní zvedali kameny.

Nemůžu dovolit, aby to udělali, pomyslela si Thea. Chřestýši jsou hodně křehcí a jejich páteř je tolik zranitelná. Tyhle děti by mohly hada zabít, aniž by chtěly.

A radši ani nechtěla myslet na to, že by jich mohl pár uštknout.

Ale neměla u sebe nic. Žádný jaspis proti jedu, ani svatojánský kořen na uklidnění mysli.

Nevadí. Musí *něco* udělat. Rudovlasý kluk s klackem kroužil kolem jako zápasník, který čeká na zahájení boje. Děti, které stály za ním, ho střídavě varovaly i povzbuzovaly. Had vlnil tělem a kmital jazykem rychleji, než mohly Theiny oči zachytit. Bylo to *šílené*.

Odhodila batoh a postavila se před rudovlasého kluka. Viděla jeho zděšení a slyšela jakot několika dětí, ale snažila se mu odříznout cestu. Potřebovala se soustředit.

Doufám, že to zvládnou.

Klekla si asi třicet centimetrů od hada.

Had zaujal útočnou pozici. Zvedl přední část těla a stočil ji do tvaru písmene S, hlavu a krk držel jako namířený oštěp.

Klídek... klídek, říkala si v duchu Thea a upřeně se dívala do úzkých zorniček jeho žlutých očí. Pomalu zvedla ruce a dlaně obrátila k hadovi.

Za ní se ozvaly znepokojené hlasy.

Had se nadechoval a vydechoval a zuřivě při tom syčel. Thea dýchala opatrně a snažila se vypadat mírumilovně.

Kdo by jí teď mohl pomoci? Jasně, její osobní ochránkyně, bohyně nejbližší jejímu srdci. Eileithyia ze starověké Kréty, matka všech zvířat.

Eileithyio, paní zvířat, prosím, řekni tomuto stvoření, aby se *uklidnilo*. Pomoz mi nahlédnout do jeho malé hadí hlavičky, ať vím, co mám dělat.

A pak se to stalo. Ta nádherná proměna, které nerozuměla ani ona sama. Její část se *stala* hadem. Byl to zvláštní pocit. Pořád byla sama sebou a zároveň se rozloženě a podrážděně svíjela na zemi a zoufale se snažila dostat zpátky do bezpečí keřů. Nedávno měla jedenáct mladých a zatím se pořádně nezotavila. Teď ji obklopili velcí, teplokrevní, rychle se pohybující tvorové.

Velké-živé-věci... moc blízko u mě. Nereagují na moje výstražné chřestění. Radši je kousnu.

Had má jen dvě pravidla, jak zacházet s živočichy, kteří nejsou jeho potrava. Zaprvé: chřesti ocasem, dokud neutečou, aniž by na tebe šlápli. Zadruhé: pokud neutečou, zaútoč.

Thea-člověk držela ruce nehybně a snažila se do hlavičky plaza dostat novou myšlenku. *Očichej mě. Ochutnej mě. Nepáchnu jako lidé. Jsem dcera Pekel.*

Hadův jazyk se dotkl její dlaně. Špičky jazyka byly tak tenké a jemné, že Thea ani necítila, když se dotkly její kůže.

Ale uvědomila si, jak klesla hadova ostražitost. Začal se uklidňovat a chystal se na ústup. Během další minutky by ji poslechl a odplazil se pryč.

V davu za sebou uslyšela rozruch.

„Támhle je Erik!“

„Hej, Eriku, chřestýš!“

Nevšímej si toho, pomyslela si Thea.

V dálce zaslechla nový hlas, který se přibližoval. „Lidi, dejte mu pokoj. Nejspíš to bude nějaký hadí sameček.“

Ozval se rozčilený nesouhlas. Thea cítila, jak její spojení zesláblo. Soustřed' se...

Ale během toho, co následovalo, by nikdo nemohl zůstat soustředěný. Zaslechla rychlé kroky. Dopadl před ní stín a někdo zalapal po dechu.

„Chřestýš!“

A *pak* ji něco praštilo, strčilo do ní, a ona odlétla stranou. Stalo se to tak rychle, že neměla čas se otočit. Bolestivě dopadla na ruce a ztratila nad hadem kontrolu.

Když se ohlédla, viděla jen, jak olivově zelená hlava vylétla dopředu tak rychle, že připomínala rozmazanou šmouhu. Její čelisti byly široce, neuvěřitelně široce rozvřené a tesáky se zabořily do dřín na noze kluka, který ji odstrčil stranou.

2. KAPITOLA

V davu propukla panika. Všechno se odehrálo najednou a Thea nebyla schopná rozlišit jednotlivé pocity. Polovina přihlížejících utekla, druhá půlka ječela.

„Zavolejte devět-jedna-jedna!“

„Dostalo to Erika!“

„Říkal jsem, že ho máte zabít!“

Rudovlasý kluk s tyčí vyrazil dopředu. Ostatní děti pobíhaly kolem a hledaly kameny. Ze skupinky se stala trestná výprava.

Had divoce chřestil. Byl to strašidelný prskavý zvuk. Dostal záchvat zuřivosti a chystal se znovu zaútočit. A Thea s tím nemohla nic dělat.

„Hej!“ Ten hlas ji polekal. Byl to Erik, kluk uštknutý hadem. „Uklidněte se, lidi. Joshi, dej mi to,“ oslovil rudovlasého kluka s klackem do vidlice. „Nekousnul mě. Jen zaútočil.“

Thea na něj zůstala nedůvěřivě zírat. On se *zbláznil*?

Ale všichni ho poslechli. Dívka v pytlovitých kraťasech a krátkém topu odhodila kámen.

„Nechte mě, chytím ho a pak ho odnesu do křoví, kde nikomu neublíží.“

Určitě se zbláznil. Mluvil tak věcně, tak rozumně, a chystal se přimáčkout hada klackem. *Někdo* musí rychle něco udělat.

Thea zahlédla rubínovou barvu. V davu stála Blaise a se sevřenými rty ji pozorovala. Thea se rozhodla.

Střemhlav skočila po hadovi, který sledoval klacek. Popadla ho za hlavu, pak chytila tělo a na chvíli, kterou potřebovala, aby ho mohla zmáčknout přímo za hlavou, ho znehybnila. Nepustila ho, i když měl otevřené čelisti a jeho tělo se zmítalo.

„Popadni ho za ocas. Odneseme ho odtud,“ řekla bez dechu bláznivému Erikovi.

Erik ohromeně zíral, jak svírá hada. „Probůh, nepouštěj ho. Každou vteřinu se může přetočit.“

„Já vím. *Chyt'* ho!“

Poslechl ji. Dav se rozprchl, když kolem něj prošla Thea, která v napnuté paži pevně svírala hadovu hlavu. Blaise neutekla, jen se na hada podívala, jako kdyby páchl.

„Tohle potřebuju,“ zašeptala rychle Thea, když mýjela svoji sestřenici. Volnou rukou chňapla po jejím náhrdelníku. Jemný řetízek se přetrhl a Thea pevně sevřela kámen.

Zamířila mezi zakrslé keříky. Váha hada ji v napnuté paži tížila. Šla rychle, protože Erik neměl moc času. Pozemek za školou vedl do kopce, pak zase klesal. Porost byl čím dál divočejší a víc šedohnědý. Když byly budovy mimo dohled, Thea zastavila.

„Tady je dobrý místo,“ řekl Erik. Jeho hlas zněl nepřirozeně.

Thea se otočila a zjistila, že je bledý jako stěna. Stačtý, a hrozný, hrozný šílenec, pomyslela si. „Dobrá, tady ho pustíme.“ Ukázala hlavou: „Hodíme ho tímhle směrem, a pak honem zpátky.“

Přikývl a počítal s ní. „Jedna... dvě... *tři*.“

Trochu hada rozhoupali a pustili ho. Had letěl elegantním obloukem a přistál kousek od trsu purpurové šalvěje. Okamžitě se odplazil do křoví, aniž projevil sebemenší náznak vděčnosti. Thea cítila jeho chladné, vzdalující se myšlenky: *Ta vůně... ten stín... bezpečí.*

Vydechla. Ani si neuvědomila, že před tím zadržela dech.

Zaslechla, jak se za ní Erik prudce posadil. „No, a je to.“ Dýchal rychle a nepravidelně. „Můžu tě teď požádat o laskavost?“

Dlouhé nohy měl natažené přímo před sebou a byl ještě bledší než před chvílí. Na horním rtu mu vystoupil pot.

„Víš, nejsem si tak úplně jistej, že mě neuštkl,“ řekl.